

FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ DIN BUCUREȘTI

OVIDIU BOZGAN

Nimic surprinzător că învățământul medicinei veterinare apare la București unde conform logicii centraliste care a prezidat construcția statului național se concentra covârșitoarea majoritate a instituțiilor indispensabile funcționării unei societății care, deși poticnit, evolua pe coordonatele modernizării. Surprinzătoare sunt rezistențele și rivalitățile care au acompaniat afirmarea și valorizarea unei profesii, aceea de medic veterinar, care în condițiile predominării economiei agrare în România, era absolut necesară*.

Prima școală de medicină veterinară din lume a fost creată, în contextul doctrinar dominat de fiziocrație care fetișiza roadele palpabile ale pământului, la Lyon. Inițiatorul, Claude Bourgelat (1712–1779), începe demersurile în 1761 și instituția este inaugurată în februarie 1762. Totuși, mai importantă este Școala națională de medicină veterinară de la Alfort (inițial a funcționat la Paris din 1765, mutată la Alfort, în sud-estul capitalei franceze în octombrie 1766) unde de altfel vor studia numeroși viitori profesori ai învățământului medicinei veterinare din România. Școli similare se vor crea la Torino (1769), Gottingen (1771), Copenhaga (1773), Viena (1777), Londra (1792) etc.

În spațiul românesc o instituție asemănătoare va fi creată după un secol. Primele tentative datează din 1855, când un decret promulgat la 23 septembrie prevedea inaugurarea unor cursuri de medicină veterinară. Efectiv începutul învățământului medicinei veterinare este legat de numele lui Carol Davila¹, una din personalitățile fondatoare ale societății moderne românești. În 1860 acesta reușește să convingă autoritățile să se creeze o secție de medicină veterinară în cadrul Școlii naționale de medicină de la București. Printre condițiile pe care trebuiau să le satisfacă amatorii pentru o carieră veterinară figurau obligația de a fi români și de a fi absolvit 4 clase primare. Cursurile acestei secții, care se va numi în mod curent școala de medicină veterinară, debutează la 15 mai 1861 iar programa studiilor cuprindea zootehnia, anatomia și teoria potcovitului, clinica veterinară, potcovitul cailor, anatomia, mica chirurgie,

---

* Utilă pentru subiectul de față este sinteza Constantin Simionescu, Nicolae Moroșanu, *Pagini din trecutul medicinei veterinare românești*, București, 1984.

¹ Carol Davila a fost primul director al Școlii de medicină veterinară între 1861–1870. Următorii directori au fost Mauriciu Kolben (1871–1883), Alexandru Locustcanu (1883–1885, 1890–1907), Ioan Popescu (1885–1890), Ioan Athanasie (1907–1910), Paul Riegler (1910–1919) și Constantin Motaș (1919–1921).

zoologia, mineralogia, botanica, istoria Românilor și religia. Interesant de constatat că o bună parte din corpul didactic care avea misiunea predării acestor discipline erau profesori sau improvizați pentru ocazie profesori proveniți din Europa centrală (Wolfgang Lukacs, Albert Enicek, Michael Engel, Carol Prokesch). Școala de medicină veterinară, pregătea două categorii de profesioniști ai carierei veterinare: subveterinar și veterinar. Timp de 3 ani secția funcționează în subordinea ministerului de război interval în care este elaborat regulamentul din 21 septembrie 1862 prin care această instituție era denumită Școala specială de artă veterinară. Din 1864 școala trece în subordinea ministerului instrucțiunii publice. Deși utilitatea sa era indiscutabilă iar în 1869 s-au eliberat primele diplome de medic veterinar, în 1870 școala se desființează. Din fericire în 1871 se reînființează sub conducerea lui Mauriciu Kolben care va deține funcția de director al acesteia până în 1883. După această dată, este adevărat cu intensități diferite, profesorii și elevii școlii vor milita pentru valorizarea statutului școlii dar și a profesiunii de medic veterinar, împotriva unei opinii publice deseori inaptă să perceapă necesitatea consolidării acestei instituții și ironică în reacțiile sale față de acest militantism onorabil.

Pentru moment prioritățile erau recrutarea și formarea unui corp profesoral competent și de origine autohtonă, pentru a dezarma pe criticii care denunțau prezența străinilor în această profesiune și obținerea unui statut care să asigure o poziție cât mai bună în sistemul instrucției publice naționale. În 1872 s-a adoptat un regulament care asimila Școala de medicină veterinară unui gimnaziu. În perioada primului directorat al lui Alexandru Locusteanu, la 21 mai 1883 a fost promulgat un nou regulament. Școala continua se fie o anexă a facultății de medicină, avea propriile sale discipline de studiu dar cursurile de chimie, fizică, botanică și zoologie erau comune cu cele de la medicina umană. Durata studiilor era stabilită la 5 ani și după depunerea a 5 examene se putea obține diploma de medic veterinar. Se prevedea înființarea a 7 catedre și constituirea unui consiliu profesoral ceea ce apropia școala de organizarea unei instituții de rang universitar. Candidații trebuiau să aibă gimnaziu iar titularii bacalaureatului erau înscriși direct în anul II. Pentru a atrage elevi, școala oferea un număr important de burse, dar elevii bursieri aveau obligația de a servi statul timp de 5 ani. Un nou pas în consolidarea individualității școlii de medicină veterinară este făcut prin construirea unui local propriu, în anii 1885–1887, situat pe malul Dâmboviței.

Problema subordonării Școlii de medicină veterinară a generat numeroase controverse în epocă, alimentate de o serie de ambiguități probabil inerente. Dacă apariția învățământului medicinii veterinare răspundea unei priorități militare, constatare valabilă în parte și în cazul medicinii umane, ulterior școala de medicină veterinară a fost balotată între ministerul agriculturii și cel al instrucțiunii publice. Desigur primul era cel mai interesat în formarea medicilor veterinari dar constituirea unui corp profesoral competent și cu prestigiu social sugera mai curând o subordonare față de al doilea minister. Fapt este că în 1883 școala trece în subordinea ministerului agriculturii care tocmai se înființase și care va sprijini inițial progresul ei. În același an Școala centrală de agricultură de Herăstrău, fondată în 1869, este transformată în Școala superioară de agricultură care avea la rândul ei pretenția, întrucâtva justificată, de a include în cursus-ul său învățământul medicinii veterinare. Obiectivele corpului profesoral de la Școala de medicină veterinară intrau însă în contradicție cu această realitate. Profesorii doreau să revină sub autoritatea ministerului instrucțiunii publice și școala să fie transformată în facultate a Universității din București, ceea ce ar dus la emanciparea profesiunii de medic veterinar, aflată într-o stare de inferioritate în raport cu profesiunea de medic uman și la admiterea deplină a

instituției în comunitatea academică europeană. Un prim obiectiv este atins în 1899 când școala revine la ministerul instrucțiunii publice iar candidații trebuiau să posede bacalaureatul. Cu toate acestea ambiguitatea statutului școlii nu era de natură să atragă un număr mare de tineri, în 1906 Școala de medicină veterinară având doar 60 de elevi. Nemulțumiri existau și în rândul elevilor școlii care redactează la 10 februarie 1907 un memoriu. După ce se atrăgea atenția că școala de la București ar fi singura din Europa care cere candidaților bacalaureatul, era criticat faptul că pentru obținerea diplomei de medic veterinar erau solicitate 5 examene și o teză în condițiile în care în anul V erau prevăzute cursuri practice care nu mai lăsau răgazul necesar pregătirii examenului de diplomă. Din această cauză durată studiilor se prelungea și se calculase că durata medie a studiilor la Școala de medicină veterinară era de 6,75 ani. În esență studenții solicitau suprimarea primelor două examene de diplomă și înființarea locurilor de interni pentru studenții anului V².

Transformarea Școlii de medicină veterinară în facultate era văzută ca soluția ce va rezolva miraculos toate anomaliiile care erau semnalate fie de profesori fie de studenți. Campania pentru convingerea autorităților în acest sens devine intensă la începutul secolului al XX lea. Între 14–18 octombrie 1904 are loc la București al doilea Congres național veterinar (primul avusese loc în 1882) în prezența câtorva lideri politici precum P.S.Aurelian, președintele Senatului, Vasile Lascăr titularul ministerului de interne care avea atribuții importante privind poliția sanitar-veterinară, Ioan Zane secretar general al ministerului agriculturii și Gheorghe Adamescu, secretar general al ministerului instrucțiunii publice. Momentul cel mai important se consumă la 17 octombrie, când se ține raportul „Învățământul medicinei veterinare în România” elaborat de Paul Riegler și Gheorghe Udrischi, profesori la Școala de medicină veterinară. Raportul pledează în favoarea reorganizării școlii pe baze universitare, măririi numărului de profesori și șefi de lucrări, instituirii docenților, predominării învățământului practic, creării postului de intern pentru clinicele școlii, dotării clinicilor și laboratoarelor, reînființării institutului zootehnic etc. Așadar, majoritatea revendicărilor vizau transformarea școlii în facultate³. Doi ani mai târziu, la Congresul cadrelor didactice de toate gradele din 8–12 septembrie 1906 de la București, profesorul Ion Poenaru pleda pentru transformarea școlii în facultate și pentru alte ameliorări pentru ca să „modernizăm și noi ca și celelalte țări acest învățământ în raport cu progresul științific și practic al acestei profesii (de medic veterinar-n.a.)”⁴. La 3 februarie 1907 profesorii Școlii de medicină veterinară (Alexandru Locusteanu, Constantin Gavrilescu, Paul Oceanu, Paul Riegler, Ioan Poenaru, Gheorghe Udrischi, Constantin Motaș, Nicolae Filip) înaintau un memoriu ministrului instrucțiunii publice prin care se critica vehement lipsa unei situații legale a învățământului medicinei veterinare în România în condițiile în care acest domeniu are atribuții tot mai extinse precum poliția sanitară, igiena publică, cercetarea științifică și economia agrară. „Transformarea școlii în facultate propriu-zisă, susține memoriul pe un ton polemic, nu ar fi decât o schimbare de titlu, pentru că după cum s-a arătat mai sus, școala astăzi are deja aceleași condițiuni de primirea studenților, aceeași ani de studiu, aceleași examene de diplomă ca și celelalte facultăți și astfel fiind nu numai că n-ar face umbră altor

² *Memoriu asupra situațiunii studenților Școlii superioare de medicină veterinară*, București, 1907

³ Alexandru Ciucă, Nicolae Dinescu, *Al II lea Congres național veterinar*, în „Arhiva Veterinară”, an I(1904), nr. 5, p. 317–335

⁴ *Învățământul veterinar*, în „Arhiva Veterinară”, an III(1906), nr.5–6, p.303

facultăți, dar pe lângă că s-ar face un act de dreptate, s-ar crea pentru profesiunea veterinară o situație morală mai înaltă și mai atrăgătoare pentru tineret spre marele folos al țării... Acolo unde este natural să ajungem, acolo unde tindem să fim, vom fi, chiar dacă cei ce s-au opus s-ar crede infailibili și nemuritori, căci în calea progresului nu se pot opune nici forțele naturii, necum mici ființe cum suntem noi oamenii. Potrivnicii noștri nu cunosc, că forța noastră stă în moralul nostru pentru cauza bună pentru care luptăm și în puterea voinței și a muncii noastre”⁵. În anul în care era redactat acest memoriu, director al școlii devine Ioan Athanasiu care prin eforturile sale și prin relațiile sale cu clasa politică reușește să determine adoptarea legii pentru organizarea Școlii superioare de medicină veterinară la 27 mai 1909. Legea stabilea că învățământul medicinei veterinare era gratuit pentru elevii români spre deosebire de cei străini care plăteau taxe. Durata studiilor rămânea de 5 ani, urmau să se creeze conferințe, iar o serie de cursuri erau urmate la facultatea de științe a Universității din București. Erau prevăzute materiile care se studiau, normele pentru profesori și șefii de lucrări (un profesor trebuia să presteze 6–10 ore de curs și lucrări practice și minimum 4 ore de laborator pe săptămână) și salariile. De asemenea erau prevăzute laboratoare, infirmerii, institute și o farmacie, institutul de sero-vaccinuri rămânea în subordinea școlii iar institutul de ser antivariolic trecea la Școala superioară de medicină veterinară. În fine ministerul instrucțiunii publice, ministerul agriculturii și ministerul de interne se angajau să subvenționeze crearea unui institut zootehnic care urma să funcționeze în cadrul școlii⁶. Pornind de la această lege la 4 septembrie 1909 a fost promulgat un nou regulament care reia în detaliu cele deja stipulate în lege. Acum este reglementată problema internilor pentru studenții ultimului an care sunt și retribuiți. Școala poate presta diverse servicii și particularilor (expertize, acte medico-legale, certificate sanitare etc) care sunt taxate și veniturile realizate, inclusiv din taxe universitare, rămân în proporție de 60%–100% școlii. Evident serviciile prestate la cererea autorităților erau gratuite. În regulament figurează și prevederi referitoare la disciplina elevilor care de acum sunt oficial numiți studenți⁷. Deși ameliorările aduse învățământului medicinei veterinare sunt indiscutabile iar Școala superioară de medicină veterinară are aspectul unei instituții universitare, formal statul universitar continua să-i fie refuzat. Asupra acestui aspect revine memoriul studenților veterinari din noiembrie 1911 care avansează un argument de talie în favoarea transformării școlii în facultate: „Într-adevăr ea ar contribui foarte mult la mărirea prestigiului profesiunii de veterinar, prestigiu de care profesionistul veterinar are mare nevoie atât în țară unde în ce privește populațiunea, neîncrederea în medici este generală dar mai ales în medicii veterinari cât și peste hotare. Se știe că unul din motivele șicanelor ce medicii unguri ne fac la graniță în ce privește exportul nostru de carne, este că noi nu am avea un corp veterinar la înălțimea științei actuale și care să reprezinte o garanție suficientă în ce privește măsurile de control cerute de igienă. E drept că această aserțiune e făcută mai mult din spirit de șicană, dar nu-i mai puțin adevărat că orice măsură care să ridice prestigiul medicului nostru veterinar, ar tăia în același timp și din tupeul detractorilor săi”⁸. O altă pledoarie viguroasă în favoarea transformării școlii în facultate este pronunțată la al III-lea Congres național de medicină veterinară ținut la București între 19–21 mai 1913. Cu această

⁵ „Arhiva Veterinară”, an IV(1907), nr.4, p. 13–19

⁶ „Arhiva Veterinară”, an VI(1909), nr.3–4, p.269–281

⁷ „Arhiva Veterinară”, an VI(1909), nr.6, p.449–466.

⁸ *Memoriu asupra reformei Școlii superioare de medicină veterinară*, București, 1911, p. 6–7.

ocazie profesorii Alexandru Locusteanu și Gheorghe Udrischi prezintă raportul intitulat „Organizarea învățământului medicinei veterinare în România” în care deschis este desemnat unul din adversarii redutabili ai creării facultății de medicină veterinară și anume facultatea de medicină : „Avându-se în vedere că studenții ce intră în școala de medicină veterinară au aceeași origine ca studenții tuturor celorlalte facultăți; că studiile sunt tot așa de numeroase și importante; examenele aceleași ca și la facultățile cele mai marcante; profesorii în condițiuni de a fi numiți și la facultăți după cum am arătat că s-au și numit, să se transforme Școala superioară de medicină veterinară în facultate, după cum s-a transformat altă dată în facultate școala de medicină umană care pe atunci se afla într-o stare de inferioritate ca organizare, față de actuala stare a școlii veterinare”⁹. În preajma primului război mondial o serie de indicii arătau că autoritățile, sub impactul campaniei desfășurate de profesorii și studenții Școlii superioare de medicină veterinară în sensul transformării ei în facultate, erau dispuse să rezolve favorabil această problemă dar declanșarea conflagrației mondiale a dus la schimbarea priorităților. Crearea facultății de medicină veterinară, integrată Universității din București, s-a realizat prin legea privind transformarea Școlii superioare de medicină veterinară în facultate, publicată în „Monitorul Oficial” din 23 iulie 1921. Primul decan a fost și ultimul director al școlii, profesorul Constantin Motaș¹⁰.

Transformarea școlii de medicină veterinară în facultate a produs efectele care erau anticipate de mai mulți ani de cei care au militat pentru acest lucru. Respectabilitatea profesiei de medic veterinar a avut de câștigat iar facultatea s-a putut dezvolta în condiții optime fie sub aspectul organizării studiilor fie în ce privește instituțiile anexe. La 30 ianuarie 1929 a fost adoptat un nou regulament, care a suferit mici modificări în 1931 și 1936. Durata studiilor continua să fie de 5 ani, dar pentru obținerea titlului de doctor în medicină veterinară (dar nu doctoratul) erau prevăzute acum 6 examene plus o teză originală. Facultatea acorda un anumit număr de burse care erau ocupate prin concurs iar ceilalți studenți plăteau taxe relativ moderate¹¹. În perioada sa de apogeu, la mijlocul anilor 1930, facultatea de medicină veterinară avea 14 catedre:

1. Catedra de anatomie comparată, descriptivă și topografică. Deținută între 1880–1927 de Constantin Gavrilescu, din 1927 titular era Gheorghe N. Iliescu care era și directorul laboratorului de anatomie comparată.

2. Catedra de anatomie patologică și microbiologie. Deținută de Paul Riegler între 1900–1936, urmat din 1937 de Alexandru Vechiu. Pe lângă catedră funcționa laboratorul de anatomie patologică și microbiologie.

3. Catedra de chimie biologică. Deținută din 1922 de Radu Vlădescu, director al laboratorului de chimie biologică.

4. Catedra de clinică și patologia bolilor contagioase. Titularul catedrei a fost între 1902–1931 Constantin Motaș urmat de Alexandru Ciucă. În cadrul catedrei funcționează serviciul clinicii bolilor contagioase.

⁹ Alexandru Locusteanu, Gheorghe Udrischi, *Organizarea învățământului medicinei veterinare în România*, București, f.a., p. 24

¹⁰ Decanii facultății de medicină veterinară în epoca interbelică au fost : Constantin Motaș (1921–1926), Paul Riegler (1926–1930), Ioan Pocnaru (1930–1932), Gheorghe Udrischi (1932–1935), Grigore Slavu (1935–1940)

¹¹ Paul Riegler, *La faculté de médecine vétérinaire*, Bucarest, s.d., p. 4–10

5. Catedra de clinica și patologia chirurgicală. Deținută între 1902–1937 de Gheorghe Udrișchi care era și directorul serviciului de clinică și patologie chirurgicală. Catedra s-a contopit cu catedra de clinică obstetricală prin legea pentru raționalizarea învățământului superior din 4 noiembrie 1938.

6. Catedra de clinica și patologia medicală. Deținută între 1897–1938 de Ioan Poenaru care era și directorul serviciului de clinica și patologia medicală. Aceasta se va transforma în catedra de clinică și semiologie medicală deținută din 1939 de Alexandru Panu.

7. Catedra de farmacodinamie și terapeutică. Deținută de Grigore Slavu din 1914 care era și directorul laboratorului de farmacodinamie și terapeutică.

8. Catedra de fiziologie și istologie (denumită mai târziu de fiziologie generală și specială). Catedra a fost deținută de Ioan Athanasiu din 1902 până la 1925. Ulterior a fost suplinită de Dimitrie Călugăreanu între 1925–1929, apoi de Gheorghe Nichita profesor titular din 1930.

9. Catedra de igienă și medicină experimentală. Deținută de Alexandru Ciucă din 1922, la această catedră au funcționat și Alexandru Vechiu din 1932 și Dumitru Contescu din 1937. Pe lângă catedră funcționa laboratorul de igienă și medicină experimentală.

10. Catedra de medicină operatoare și obstetrică. Deținută de Mihail Fălcoianu din 1920. La această catedră funcționa din 1932 profesorul Ion Bucică. În urma legii de raționalizare din 4 noiembrie 1938 devine catedra de clinică chirurgicală, obstetricală și medicină operatoare cu două secții: clinică chirurgicală și medicină operatoare (I.Bucică) și clinică obstetricală (M. Fălcoianu).

11. Catedra de parazitologie și inspecție sanitară a alimentelor. Deținută din 1922 de Ion Ciurea care era și directorul laboratorului.

12. Catedra de zootehnie și exteriorul animalelor. Deținută de Gheorghe K. Constantinescu din 1923 care era și directorul laboratorului.

13. Catedra de istologie, embriologie și teratologie. Deținută de Ilie Bădescu din 1930

14. Catedra de podologie și medicină operatoare. Deținută de Ion Bucică din 1932. Catedra s-a contopit cu catedra de clinică medicală și clinică obstetricală prin legea din 4 noiembrie 1938.

Prin legea de raționalizare a învățământului superior din 4 noiembrie 1938 a fost creată catedra de anatomie patologică și patologie generală deținută de Mihai Mihăilescu (1888–1975).

După cum se poate constata, unele catedre au fost deținute mai multe decenii de același profesor existând pericolul ca să apară un decalaj între progresul inevitabil al medicinei veterinare și capacitatea unor titulari de a se menține în formă profesională permanent actualizată. Oricum o apreciere pertinentă științific n-ar putea fi formulată decât de specialiști. Fiecare catedra avea un număr important de conferențieri, șefi de lucrări, asistenți și preparatori din care treptat s-au recrutat titularii catedrelor.

În afara catedrelor, laboratoarelor și clinicilor, facultatea de medicină veterinară mai dispunea de două instituții indispensabile medicinei veterinare, care ofereau posibilitatea derulării unei activități sistematice de cercetare și producție: Institutul de seruri și vaccinuri și Institutul național zootehnic. Precursorul primei instituții a fost institutul vaccinogen al statului creat în 1893. În anii 1904–1905 ministerul de interne a pus la dispoziția profesorilor Paul Riegler și Constantin Motaș o alocație pentru crearea unui serviciu de sero-vaccinuri, serviciu care era în măsură să furnizeze din

1906 toate vaccinurile pentru combaterea epizootiilor. Pornind de la aceste baze, apare ideea creării unui institut cu toate dotările necesare și în primul rând cu un local adecvat a cărei construcție debutează în 1908. Prin legea din 27 mai 1909 mai sus-menționată se crea Institutul de serovaccinuri, plasat în subordinea Școlii superioare de medicină veterinară, a cărui misiune era de a prepara serovaccinurile și produsele biologice pentru combaterea bolilor contagioase la animale. Primul său director a fost Paul Riegler, urmat din 1936 de Alexandru Vechiu. La 27 decembrie 1921 institutul primește numele lui Pasteur iar din 1925 se constituie o fermă în comuna Marele Voievod Mihai (Giulești) unde se preparau serurile preventive și terapeutice, inclusiv vaccinul antivariolic pentru om. Problema creării unui Institut zootehnic a cunoscut o evoluție mai accidentată. Demersuri încep în 1890. Cel care o militat cu obstinație în favoarea fondării unui institut zootehnic a fost Nicolae Filip, care beneficiind de sprijinul lui P.P.Carp, a creat primul institut zootehnic din România în 1895 (director era Constantin Gavrilescu, titularul catedrei de zootehnie iar Nicolae Filip era șef de lucrări). Din nefericire, rivalitățile politice și se pare ostilitatea lui C.I.Istrati au dus la suprimarea lui 1900. Atât inițiatorul¹² cât și alți lideri de opinie ai profesiei veterinare nu au descurajat și au continuat să agite problema reînființării unui institut zootehnic. La cel de al III-lea congres național veterinar din 1913, C.C.Arion, ministrul agriculturii a promis că va sprijini crearea unei asemenea instituții¹³ care s-a realizat abia peste 13 ani. Prin legea privind creșterea, îmbunătățirea și apărarea sănătății animalelor publicată în „Monitorul Oficial” din 3 ianuarie 1926 se creează Institutul Național Zootehnic pe lângă facultatea de medicină veterinară, condus de titularul catedrei de zootehnie. Cel căruia i s-a datorat instituția a fost profesorul Gheorghe K. Constantinescu. Pe lângă misiunea de a pregăti specialiști și cadru de practică pentru studenți, Institutul național zootehnic recolta informații și elabora statistici, conducea acțiunea de propagandă zootehnică, realiza anchete zootehnice, acorda asistență crescătorilor de animale, stabilea programe de creștere a animalelor pe specii și regiuni, controla producția de lapte etc. În fapt sarcina institutului era imensă dacă se ia în considerare atitudinea refractară, obtuză a micilor crescători de animale, care se instalaseră în activități rutiniere care perpetuau contraperformanțele. În 1931 a fost adoptat regulamentul Institutului național zootehnic după ce între 1926–1930 fusese construit impunătorul său local¹⁴. În cursul anilor 1930 Institutul avea următoarea organizare : secția de biologie, secția de igienă, secția de alimentație, secția de lactologie, secția de piscicultură, secția de apicultură și sericultură, secția de avicultură, secția de zooeconomie (statistică și informații), secția de selecție, secția pentru studiul furajelor

¹² Nicolae Filip, *Cum ar trebui îndrumat învățământul în Țara Românească*, în „Arhiva Veterinară”, an.V(1908), nr.1, p. 25–48; *idem*, *Nevoia unui institut zootehnic în țara noastră*, în „Arhiva Veterinară”, an.XI(1914), nr.1, p. 9–17. În ultimul articol Nicolae Filip, pentru justificarea creării institutului, pornește de la constatarea că animalele domestice din România sunt degenerare. Institutul trebuia să aibă o funcție instructivă pentru studenți, apoi pregătirea personalului de conducere al instituțiilor zootehnice din țară, supravegherea industriei lactului, studierea problemei alimentației etc

¹³ „Arhiva Veterinară”, an.X(1913), nr.2, p.126–128. Cu prilejul congresului, Alexandru Locusteanu și Gheorghe Udrischi nu ezitau să adreseze critici acerbe clasei politice care nu înțelegea necesitatea institutului zootehnic : “ Pentru aceasta trebuie însă a se presupune prea multă bunăvoință în toate părțile, pe când la noi nu numai că s-au văzut funcționari superiori care au căutat să împiedice acțiunea altor funcționari din același minister, dar chiar miniștri și prim-miniștri care au căutat să împiedice acțiunea binefăcătoare a colegilor”, Alexandru Locusteanu, Gheorghe Udrischi, *op.cit.*, p. 18

¹⁴ Directorul acestuia susținea că ridicarea localului a avut loc între 1924–1930 cf. Gheorghe K.Constantinescu, *Dare de seamă asupra activității institutului pe anii 1934–1939*, București, 1940

secția de cinegetică (creată în 1939), serviciul fermelor, serviciul publicațiilor, serviciul muzeului. Institutul mai dispunea de o serie de ferme și stațiuni experimentale. Prima fermă a institutului a fost cea la Tămădău, Ilfov, care era fosta moșie a lui Miloș Obrenovici, apoi fermele de la Gherghița, județul Prahova (din 1930), Dulbanu-Crețu, județul Buzău, Pipera și Afumați, județul Ilfov, stațiunile piscicole de la Făgăraș și Tarcău. În 1933 aria geografică de acțiune a institutului s-a extins prin crearea stațiunilor provinciale pentru Basarabia și Dobrogea. Încercând să mobilizeze potențialul zootehnic al României, Institutul național zootehnic a depus o remarcabilă activitate de propagandă și de stimulare a organizării crescătorilor de animale. De exemplu din 1928, la insistențele institutului s-au creat sindicate ale producătorilor iar specialiștii acestuia țineau cursuri practice zootehnice (avicultură din 1931, apicultură din 1932, piscicultură din 1933), pentru ca din 1938 să se creeze în jurul capitalei centre de îndrumare zootehnică. O importanță majoră o are activitatea publicistică, atât academică cât și de popularizare (de exemplu „Revista crescătorului de animale” fondată în 1935)¹⁵.

În jurul profesiei veterinare a apărut o sociabilitate savantă care avea un scop foarte important în determinarea politicii autorităților în domeniul medicinei veterinare sau măcar influențarea ei, în apărarea membrilor profesiei și în cultivarea competențelor profesionale. Rolul profesorilor de la școala mai târziu facultatea de medicină veterinară a fost de multe decisiv. Prima asociație savantă a profesiei veterinare a fost Societatea de medicină veterinară care la început a avut o existență sincopată. Creată prima dată la 15 mai 1871 (statutul și regulamentul au fost adoptate în august același an și aprobate prin decret regal la 4 aprilie 1872), vegetează o perioadă și este reînființată la 25 noiembrie 1888. Scopurile acesteia erau în mod natural progresul medicinei veterinare și apărarea intereselor profesionale. Printre membrii fondatori de la 1888 figurează o serie de profesori de Școala de medicină veterinară, ca Alexandru Locusteanu, Paul Oceanu, Louis Vincent etc.¹⁶. La 8 decembrie 1913 s-au votat noi statute prin care obiectivele societății erau reluate. Se urmărea apărarea intereselor profesiei veterinare și a membrilor săi, pregătește congresele naționale veterinare și sprijină prin distincții și premii cercetările originale din domeniul medicinei veterinare și a zootehniei aplicate. Totuși este prevăzut ca în momentul în care medicii veterinare își vor crea propria lor organizație sindicală, societatea să înceteze să se mai ocupe de chestiunile profesionale¹⁷. La congresul de medicină veterinară din 1913 printre obiectivele propuse figura și crearea unei asociații a medicilor veterinari. Într-adevăr în decembrie 1914 s-a constituit Asociația generală a medicilor veterinari (va primi statutul de persoană juridică în 1919) care s-a ocupat în mod special de apărarea intereselor profesiei veterinare și care alături de Societatea de medicină veterinară a organizat congresele naționale zootehnice din perioada interbelică (primul va avea loc la Cluj în septembrie 1924 care a elaborat propuneri importante în domeniul legislației veterinare) și va avea suficientă forță financiară pentru a demara în 1929 construirea unui cămin pentru studenții în medicină veterinară. Asociația generală a medicilor veterinari din România ca de altfel și Societatea de medicină veterinară au fost desființate în 1949 când întreaga sociabilitate savantă suprimată precum și organizațiile profesionale cu scopuri sindicale au fost suprimate de regimul comunist, fiind înlocuite cu organizații obediente. În fine un alt deziderat al

¹⁵ Passim Gheorghe K. Constantinescu, *op. cit.*

¹⁶ *Statutele și regulamentul Societății de medicină veterinară*, București, 1888–1889

¹⁷ „Arhiva Veterinară”, an X(1913), nr.6, p. 348–354

medicilor veterinari, formulat de mai mult timp¹⁸, emanciparea medicilor veterinari de sub tutela medicilor umani și crearea Corpului Veterinar care să consacre egalitatea veterinarilor cu medicii umani, s-a realizat prin legea pentru organizarea Corpului Veterinar din 6 ianuarie 1926 (prin decretul-lege din 29 septembrie 1939 s-a înființat și Colegiul Medicilor Veterinari).

Imaginea facultății de medicină veterinară n-ar fi completă fără prezentarea studenților, un actor colectiv important, protagonist al campaniei pentru transformarea Școlii de medicină veterinară în facultate și combatant pentru drepturi specifice. De la bun început s-a pus problema atragerii unui număr cât mai mare de studenți din care să se recruteze medicii veterinari atât de necesari economiei românești, predominant agrare. Grație datelor existente am reușit reconstituirea numărului de studenți înscriși la medicină veterinară în perioada interbelică în dinamica sa¹⁹.

**TABEL CU STUDENȚII ÎNSCRIȘI LA MEDICINĂ VETERINARĂ
1918–1940**

An universitar	Total studenți	Băieți	Fete	Studenți de origine etnică română
1918–1919	46	–	–	–
1919–1920	101	–	–	–
1920–1921	128	–	–	–
1921–1922	121	–	–	81
1922–1923	160	–	–	–
1923–1924	169	–	–	–
1924–1925	201	196	5	129
1925–1926	189	184	5	110
1926–1927	228	221	7	136
1927–1928	300	291	9	211
1928–1929	333	326	7	229
1929–1930	326	314	12	272
1930–1931	389	375	14	328
1931–1932	427	403	24	388
1932–1933	438	403	35	391
1933–1934	442	396	36	380
1934–1935	402	364	38	353
1935–1936	401	364	37	346
1936–1937	406	372	34	325
1937–1938	445	408	37	379
1938–1939	425	394	31	367
1939–1940	419	393	26	355

¹⁸ Nicolac Filip, *Corpul veterinar vorbește*, în „Arhiva Veterinară”, an XI(1914), nr.2, p. 95–98.

¹⁹ Tabelul statistic a fost reconstituit pe baza datelor oferite de colecția „Anuarului Universității din București”.

Tabelul de mai sus impune câteva comentarii succinte. Medicina veterinară rămâne în perioada studiată o profesiune aproape exclusiv masculină. Numărul de studenți de altă origine etnică decât cea românească, în comparație cu alte facultăți ale Universității din București, este redus. Din această categorie se detașează cetățenii români de origine germană din Transilvania și Banat și cei de origine bulgară care ulterior profesau în Bulgaria unde nu exista o facultate de medicină veterinară. Există și un număr de cetățeni străini care studiază la facultatea bucureșteană dar n-am putut stabili țările de proveniență. Această statistică trebuie completată necesarmente cu o alta referitoare la absolvenți care în mod efectiv puteau să practice, aceasta în condițiile în care un procent relativ mic de studenți reușeau să obțină diploma pentru care postulau²⁰.

TABELUL ABSOLVENȚILOR CU TITLU 1919–1940

An universitar	Număr absolvenți cu titlu de medic veterinar, din 1921 cu titlul de doctor în medicină veterinară
1919	18
1920	12
1921	11
1923–1924	7
1924–1925	14
1925–1926	22
1926–1927	26
1927–1928	20
1928–1929	34
1929–1930	45
1930–1931	35
1931–1932	45
1932–1933	50
1933–1934	61
1934–1935	61
1935–1936	74
1936–1937	93
1937–1938	63
1938–1939	65
1939–1940	51

²⁰ Potrivit unei anchete efectuată pentru anii 1921–1932, rezultă că la facultatea de medicină veterinară obțineau licența 14% din numărul studenților înscriși, cf. Ovidiu Bozgan, *Universitatea București. Scurt istoric*, București, 1994, p. 72

Studentii Școlii de medicină veterinară a dispus la rândul lor de propria organizație constituită în 1880 din inițiativa lui Ioan Ștefan Furtună care devine primul președinte al Societății studenților în medicină veterinară (va rămâne președinte până în 1883). Primul statut, care prevedea scopuri exclusiv profesionale, a fost adoptat în 1889 iar la 17 mai 1897 au fost adoptate noi statute și regulamente. Societatea a fost capabilă să lanseze propria sa revistă în februarie 1893 sub titlul „Clinica veterinară” dar care și-a încetat apariția în 1894. La începutul secolului societatea a adresat în numele studenților o serie de memorii iar în 1909 a organizat greva studenților de la Școala de medicină veterinară care l-a obligat pe directorul acesteia, Ioan Athanasie, să elaboreze un nou statut al școlii. După primul război mondial, Societatea studenților în medicină veterinară continuă propaganda pentru transformarea școlii în facultate, obiectiv atins în 1921 grație proiectului de lege depus de senatorul Nicolae Tănăsescu la 25 iunie, care pentru acest merit va fi ales președinte de onoare al societății. Un an mai târziu, studenții veterinari, mobilizați de societate participă la amplele mișcări studențești cu caracter naționalist și antisemit din decembrie 1922. La 8 decembrie 1922 Societatea studenților în medicină veterinară adoptă o moțiune în spiritul acestor mișcări și se aliază programului minimal care reprezenta esența protestului studențesc: numerus clausus, obligația pentru studenții evrei de a practica disecția pe cadavrele evreiești, repararea prejudiciilor morale din partea presei care ar fi ofensat studențimea. Moțiunea se explică prin sentimentul de solidaritate cu ceilalți studenți deoarece facultatea de medicină veterinară nu era frecventată decât de un număr infim de evrei. Societatea studenților în medicină veterinară persistă în pozițiile sale xenofobe, fapt dovedit de participarea unei delegații importante la congresul studențesc de la Târgu Mureș din 3–5 aprilie 1936, dominat de mișcarea legionară. La 29 ianuarie 1927 societatea a fost recunoscută de Senatul universitar, la 15 februarie 1928 a fost adoptat un nou statut și în același an a fost recunoscută ca persoană juridică. Pentru a evalua gradul de reprezentativitate al societății, menționăm că în 1929 aceasta avea 119 membri activi (probabil cotizanți) ceea ce înseamnă aproximativ o treime din numărul total al studenților iar în anul universitar 1934–1935 societatea avea 275 de membri dintr-un total de 402 studenți. Un succes un acțiunea sa socială a reputat societatea la 1 decembrie 1934 când, cu sprijinul profesorilor Gheorghe K. Constantinescu, Gheorghe Udrișchi și Grigore Slavu, a fost deschisă cantina studențească. Apărarea intereselor specifice studențimii veterinare dar și a profesiei continuă să preocupe societatea. La 6 noiembrie 1931 Senatul universitar aprobă introducerea unei taxe de 1000 de lei de student la facultatea de medicină veterinară pentru întreținerea localurilor în condițiile în care, din cauza crizei economice, ministerul nu mai putea acorda subvenții bugetare suficiente²¹. Aceasta pare să fie cauza mișcărilor studențești de la facultatea de medicină veterinară din primăvara anului următor. Societatea reacționează din la sfârșitul anilor 1930 când s-a derulat conflictul de competențe dintre veterinari și agronomi. Profesia agronomică, prin grupul său de presiune reprezentat de Societatea inginerilor agronomi, solicita responsabilitatea principală în ce privește dirijarea zootehniei din România, rămânând ca problemele sanitare să aparțină în continuare veterinarilor. Medicii veterinari denunțau această acțiune ca o luptă pentru

²¹ „Anuarul Universității din București 1930–1931”, București, 1931, p. 15

²² *Memoriu asupra acțiunii zootehnice*, București, 1937, p. 12

existență pe care o duceau agronomii și care era fals drapată într-o chestiune de competență²². În 1936 Societatea studenților în medicină veterinară redactează un memoriu prin care se pledează pentru menținerea situației actuale din zootehnia românească: „Este natural ca zootehnia să se integreze total și organic în cadrul medicinei veterinare constituind în același timp însăși expresiunea acesteia. Medicina veterinară întrunește inseparabil atât calitatea de zootehnist cât și pe aceea de medic. O separare forțată a acestora...obligă statul de a plăti separat pe zootehnist de medic pentru un serviciu divizat pe care este chemat să-l îndeplinească singur medicul veterinar cu incontestabilă competență...Cerem deci ca personalul de conducere al instituțiilor zootehnice de stat, județ și comună, să se recruteze și pe mai departe numai și numai dintre medicii veterinari”²³. Temporar conflictul s-a terminat în favoarea profesiunii veterinare, mai mult în 1938 Academia de Înalte Studii Agronomice simplă facultate în cadrul Școlii Politehnice din București. Societatea studenților în medicină veterinară avea propria ei bibliotecă, formată din lucrări științifice și literare, constituită pe baza bibliotecii donate în 1919 de primul ei președinte Ioan Ștefan Furtună. De remarcat că printre președinții societății s-au aflat și viitori profesori ai facultății de medicină veterinară cum ar fi Radu Vlădescu în 1910, Gheorghe K.Constantinescu în 1911–1912 sau Alexandru Vechiu în 1915–1916²⁴.

Istoria facultății de medicină veterinară din București se confundă deseori cu istoria avaturilor care au caracterizat construirea identității profesionale veterinare. Confruntată cu superbia facultății de medicină o perioadă îndelungată, cu neîncrederea clasei politice și opiniei publice care erau sceptice în ce privește o creație autohtonă în domeniul medicinei veterinare, cu rivalitatea cu corpul agronomilor în ce privește competențele profesionale și administrative, facultatea de medicină veterinară din București, singura instituție de acest gen din România până la sfârșitul celui de al doilea război mondial²⁵, și-a consolidat prestigiul științific în primele decenii ale secolului al XX lea, generând o școală românească de medicină veterinară.

Anexe biografice**

Ion Athanasie, născut la 27 aprilie 1868 la Săscut, absolvent al școlii de medicină veterinară din București (1891), șef de lucrări (1892), studii în Franța, Germania și Italia după 1895, subdirector al Institutului internațional de fiziologie la la Boulogne sur Mer, profesor titular la catedra de fiziologie (noiembrie 1902), profesor de fiziologie la facultatea de științe, moare la 21 iulie 1926

²³ *Memoriul Societății studenților în medicină veterinară adresat d-lor miniștri, d-lor parlamentari și opiniei publice românești la noul proiect de lege privitor la organizarea și încurajarea agriculturii, București, 1936, p. 6*

²⁴ *Scurt istoric al societății studenților în medicină veterinară*, în „Buletinul Societății studenților în medicină veterinară”, an I (martie 1933), p. 10–68

²⁵ Prima încercare, eșuată, are loc chiar la sfârșitul războiului. Prin decretul din 31 decembrie 1944 se crează Universitatea de Vest din Timișoara, care avea în compunere pe lângă facultățile de drept, literă și filozofie, științe, medicină umană și teologie, o facultate de medicină veterinară. Facultatea de medicină veterinară de la București era chemată să aibă o contribuție decisivă la înființarea instituției similare din Banat. La 18 ianuarie 1945 erau numiți în consiliul de organizare Alexandru Ciucă, decan la București, Radu Vlădescu, Gheorghe K. Constantinescu, Gheorghe Nichita etc. cf. Gheorghe Nichita, *A doua facultate de medicină veterinară din țară, odată cu înființarea Universității de vest*, în „Arhiva Veterinară”, an XXXXVI (1945), nr.1–3, p. 221–231

** Aceste date biografice, care se referă doar la personalitățile menționate în cursul articolului, au fost recoltate din Arhiva Rectoratului Universității din București și din lucrarea *Științele agricole* (sub redacția acad. David Davidescu), București, 1994

Ilie Bădescu, născut la 1 august 1887 la Petru Rareș, Vlașca, școala de medicină veterinară din București, docent în specialitatea istologică (1926), asistent (1921), șef de lucrări (1923), conferențiar (1926), profesor agregat la catedra de istologie, embriologie și teratologie (1932), profesor titular (1936), moare în 1970

Ion Bucică, născut la 2 mai 1882 la Slatina, specializări în Franța și Belgia, docent în specialitatea podologie (1927), conferențiar (1923), profesor titular la catedra de medicină operatoare și podologie (1932), moare în 1957

Alexandru Ciucă, născut la 21 august 1880 la Săveni, Dorohoi, absolvent al școlii de medicină veterinară din București (1902), șef de lucrări la catedra de microbiologie și anatomie patologică (1902), lucrează la laboratorul de medicină experimentală condus de Ioan Cantacuzino, conferențiar (1911), profesor la catedra de patologie experimentală și igienă veterinară (1922), studii în străinătate (Alfort și Toulouse 1910–1914, Marca Britanică 1927–1929), profesor la catedra de clinică și patologia bolilor infecțioase (1932), decedează în 1972

Ioan Ciurea, născut la 26 aprilie 1878 la Fălticeni, urmează școala de medicină veterinară din București (1896–1901), specializare în Germania (1910–1912), conferențiar la conferința de parazitologie (1919), profesor la catedra de parazitologie și inspecția sanitară a alimentelor de origine animală (1921), decedează în 1944

Gheorghe K. Constantinescu, născut 24 aprilie 1888 la Brăila, urmează școala de medicină veterinară din București (1909–1913), studii de specializare în Germania unde obține doctoratul în 1922, profesor agregat la catedra de zootehnică (1923), profesor titular (1926), publică un impozant tratat de zootehnică între 1931–1938. Decedează în 1951

Dumitru Contescu, născut la 4 ianuarie 1894 la Lipia, Buzău, asistent (1919), șef de lucrări (1924), docent (1929), conferențiar (1934), profesor titular (1937), moare în 1981

Mihail Fălcoianu, născut la 4 februarie 1884 la Pungești, Vaslui, studii de specializare la Milano, asistent (1911), șef de lucrări (1912–1920), profesor suplinitor la catedra de medicină operatoare, obstetrică și clinică obstetricală (1920), profesor titular (1926). Decedează în 1951

Nicolae Filip, născut în 1864, absolvent al școlii de medicină veterinară din București (1888), specializări la Alfort, Lyon, Bruxelles, Halle (1891–1895), șef de lucrări la catedra de zootehnică (1895), profesor titular la catedra de zootehnică (1903), profesor la școala centrală de agricultură (1902) și director al acesteia între 1903–1905, șeful direcției zootehnice de la ministerul agriculturii, elaborează primul program de acțiune zootehnică din România în 1909. Publică în 1909 primul tratat de zootehnică generală din România. Decedează la 15 ianuarie 1922.

Ion Ștefan Furtună, născut în 1860, temporar profesor la școala de medicină veterinară din București (1894), șef al serviciului veterinar din România, decedează în 1937

Constantin Gavrilesco, născut la 13 aprilie 1859 la Buzău, urmează școala de medicină veterinară de la București (1874–1879), specializare la Lyon (1881–1882) și la Alfort (1882–1883), profesor de anatomie generală, istologie, anatomie comparată și descriptivă (1884), se pensionează în 1927 și decedează la 9 martie 1941. Între 1888–1919 a lucrat în serviciul activ al armatei, face campaniile din 1913 și 1916–1918.

Gheorghe Iliescu, născut la 14 aprilie 1882 la București, studii liceale la liceul Mihai Viteazul, studii la școala de medicină veterinară din București, șef de lucrări la catedra de anatomie descriptivă și disecție (1909), șef de lucrări la catedra de anatomie comparată și descriptivă (1911), profesor titular la catedra de anatomie comparată descriptivă și topografică (1927), studii în Franța (1924–1926). Decedează la 30 decembrie 1937

Mauriciu Kolben, născut la 30 mai 1835 la Teplitz, Austria, asistent la școala veterinară de la Viena, chemat la București probabil în 1863, profesor la școala de medicină veterinară de la București, maior (1871), locotenent colonel (1884), veterinar șef al armatei în războiul din 1877–1878, pensionat în 1893. Decedează în 1907.

Alexandru Locusteanu, născut la 20 iulie 1848 la București, urmează școala de medicină veterinară de la București (1863–1870), activități didactice încă din 1869, întreține împreună cu alți entuziaști pe cheltuială proprie școala în perioada desființării sale oficiale între 1870–1871, predă după 1872 fiziologia, terapia medicală iar după 1900 doar terapia medicală, materia medicală și farmacodinamic, fondează prima publicație de specialitate din România, „Medicul veterinar” (1879–1880), creatorul serviciului zootehnic de

la ministerul agriculturii(1899, independent din 1905), primul președinte al Asociației generale a medicilor veterinari. Decedează la 9 noiembrie 1922.

Constantin Motaș, născut în 1869 la Vaslui, urmează școala de medicină veterinară de la București (1886–1892), șef de lucrări la laboratorul de anatomie și histologic (1896–1898), șef de lucrări la laboratorul de microbiologie, poliție sanitară și clinica bolilor infecțioase (1898–1900), specializare la școala de medicină veterinară la Alfort (1900–1902), profesor la catedra de clinica și patologia bolilor infecțioase (1902), decedează în 1931.

Gheorghe Nichita, născut la 5 martie 1890 la Huși, preparator la Institutul de fiziologic de la facultatea de științe (1914), asistent (1922), șef de lucrări (1924), specializare în Franța (1925–1929), conferențiar suplinitor la conferința de istologie și embriologie (1925), profesor suplinitor la catedra de fiziologic și istologic (1929), profesor titular(1930), decedează în 1966

Paul Oceanu, născut la 27 iunie 1854 la Ocna, Neamț, urmează școala de medicină veterinară de la București (1874–1879), specializări la Toulouse și Alfort(1884–1885), profesor suplinitor (1888) apoi titular(1889) la școala de medicină veterinară din București, fondatorul cursului de medicină operatoare. Decedează la 3 ianuarie 1920

Paul Riegler, născut la 14 decembrie 1867 la Roman, elev al școlii de medicină veterinară din București(1885–1893), asistent preparator la facultatea de medicină din București (1890–1892), șef de lucrări(1892–1895), șef de lucrări la Institutul de bacteriologic condus de Victor Babeș(1895–1910), profesor la catedra de anatomie patologică și bacteriologic(1900), decedează la 18 octombrie 1936. Pune bazele seroterapiei la animale și sub conducerea sa se prepară în România serul antirugetic (1902) primul ser de fabricație autohtonă, serul anticarbonos(1904), serul antitetanic (1906), și împreună cu Ioan Cantacuzino creează Institutul de serovaccinuri, a cărui local va fi ridicat între 1908–1910 și va funcționa efectiv din 1911 sub conducerea sa

Alexandru Panu, născut la 10 iunie 1890 la București, preparator la laboratorul de fiziologic și istologic(1930), conferențiar la conferința de semiologie și diagnostic medical (1937), conferință transformată în catedră la care a funcționat din 1939, moare în 1972

Ion Poenaru , născut la 1 noiembrie 1868 la Poenari, Ilfov, șef de clinică (1893) , profesor suplinitor la catedra de patologie cu clinică și terapie medicală(1897–1938), decedează la 18 ianuarie 1939. Studii de specializare la Alfort (1890–1895) și Berlin

Grigore Slavu, născut la 29 mai 1879 la Târgoviște, diplomat al școlii veterinare de la Lyon(1901), lucrează în diverse laboratoare din Franța și Germania (1907–1910), doctor în medicină veterinară la Berna(1911), șef de lucrări la catedra de fiziologic (1904), șef de lucrări la catedra de terapie și zootehnic(1909), profesor(1914) la catedra de terapeutică generală și farmacodinamic

Gheorghe Udrischi, născut în 1867, urmează școala de medicină veterinară din București(1886–1892), studii la Berlin, Bruxelles și Paris, profesor suplinitor la catedra de patologie cu clinică și terapie chirurgicală(1894), profesor titular (1903), pensionat în 1938, moare la 24 decembrie 1958

Alexandru Vechiu, născut la 14 ianuarie 1890 la Slujitori-Albotcești, județul Brăila, școala de medicină veterinară din București, șef de lucrări(1920), studii în Franța, la Alfort, la facultatea de medicină din Paris și la Institutul Pasteur (1925–1927), profesor titular la catedra de patologie experimentală și igiena veterinară(1932), moare în 1954

Radu Vlădescu, născut la 27 aprilie 1886. Urmează școala de medicină veterinară din București. Preparator la laboratorul de chimie biologică (1911–1921), studii de specializare la Institutul Pasteur de la Paris, doctor în științe la Paris (1921), profesor suplinitor (1921) și profesor titular (1922) la catedra de chimie biologică, moare în 1964.

La faculté de médecine vétérinaire de Bucarest

L'école de médecine vétérinaire de Bucarest a été fondée en 1861 sous la tutelle encombrante de l'école nationale de médecine, cette dernière transformée en faculté huit ans plus tard. Méprisée par le monde universitaire roumain, mise devant l'incrédulité de l'opinion publique peu acquise à l'idée qu'une création autochtone dans ce domaine soit possible, l'école nationale de médecine vétérinaire et ses partisans ont dû mener un âpre combat pour insérer cette institution dans le système universitaire de Roumanie ainsi que pour

obtenir la reconnaissance de la profession vétérinaire. Les obstacles étaient nombreux et de taille. Au début s'étaient les médecins humains qui s'opposaient à ce que l'école vétérinaire soit élevée au rang de faculté. Ensuite se sont les agronomes qui ont voulu subordonner la profession vétérinaire non sans quelques justifications valables. Pourtant le corps vétérinaire, appuyé par les élèves de l'école de médecine vétérinaire, a su imposer aux autorités ses revendications et finalement l'école a été transformé en juillet 1921 en faculté dans le cadre de l'Université de Bucarest. Dans l'entre-deux-guerres la faculté de médecine vétérinaire a pris un essor remarquable avec un corps enseignant hautement qualifié, la plupart des enseignants ayant fait leurs études à l'étranger, surtout en France, mais aussi en Allemagne, et dont le nombre des étudiants atteignait en moyenne 400. La faculté de médecine vétérinaire a intégré plusieurs centres de recherches, dont le plus important fut l'Institut National Zootechnique, créé en 1926, réputé par ses recherches scientifiques et par son action pratique parmi les éleveurs. De même, la faculté de médecine vétérinaire avec son Institut Pasteur, fondé en 1909 (il a pris le nom de Louis Pasteur en 1921), a été le principal fournisseur des vaccins et produits biologiques du pays. En 1948, par la loi de l'instruction publique mise en œuvre par le régime communiste, la faculté de médecine vétérinaire a été transférée à l'Institut des Sciences Agronomiques.